

БЕЛАРУСКИ УНІВЕРСІТЭТ

ОРГАН ПАРТКОМА, РЭКТАРАТА, КАМСАМОЛЬСКАГА І ПРАФСАЮЗНЫХ
КАМІТЭТАУ БЕЛАРУСКАГА ОРДЭНА ПРАЦОУНАГА ЧЫРВОНАГА СЦЯГА
ДЗЯРЖАўНАГА УНІВЕРСІТЭТА ІМЯ У. І. ЛЕНІНА

1988

ЧАЦВЕР

22

СНЕЖНЯ

№ 35(1593)

наступным

нумары

чытайце:

— Калі ласка, не пішыце толькі: «насыпалі ў кармушку электронаў». Для вас гэта вобразнасць, а для нас... Потым толькі паспявай адбывацца ад кнігаў, не то жартам, не то ўсур'ёз папрасіў мяне Анатоль Васільевіч Паўлаў — вядучы навуковы супрацоўнік НДІ фізіка-хімічных праблем. А наогул год 1988-ы быў для мяне ўдачным. Шмат прыемных падзей адбылося...

Аб тым, як сустракаўся Новы, 1989-ы год А. В. Паўлаў і многія іншыя супрацоўнікі, выкладчыкі, студэнты ўніверсітэта, чым запамніўся ім год мінулы, вы даведаецеся, калі прачытаеце наступны, святочны, нумар «Беларускага ўніверсітэта».

Аматараў гумару, жартаў чакае сустрэча са спецыяльным выпускам «ЛІФТа» — Лірычна-Іранічнага Факультэта. Дарчы, заяўкі на наступны нумар яшчэ прымаюцца: тэлефануйце і заходзьце.

Праводзіцца конкурс

Ён аб'яўлены студэнцкім навуковым таварыствам гістарычнага факультэта і прысвечаны 70-годдзю ўтварэння БССР і Кампартыі Беларусі. Студэнты ўсіх аддзяленняў маюць магчымасць паспрабаваць свае сілы і напісаць даследаванне па гісторыі і культуры Беларусі.

Вынікі конкурсу будуць падводзіцца ў лютым, калі мы адзначым 70-годдзе першага Усебеларускага з'езда Саветаў. Галоўны крытэры ацэнкі — творчы падыход, арыгінальнасць мыслення.

Пераможцаў чакаюць прэміі, паведамлілі мне ў камітэце камсамола гістафа. Яны будуць выданы з фонду заахвочвання. Першая — 150, другая — 100, трэцяя — 50 рублёў.

М. МАСТОУСКИ.

16—17 лістапада гэтага года ва ўніверсітэце на базе кафедрай квантавай радыёфізікі і аптавай электронікі факультэта радыёфізікі і электронікі, спектраскапіі і квантавай электронікі фізічнага факультэта адбылася першая гарадская навукова-метадычная канферэнцыя «Прымяненне лазернай і аптыка-электроннай тэхнікі ў навукальным працэсе». У гэтым форуме ўдзельнічалі прадстаўнікі БПІ, Мінскага радыётэхнічнага інстытута і Міжгалоўнага інстытута павышэння кваліфікацыі кіруючых кадраў Міністэрства народнай адукацыі БССР.

Раяцца вучоныя

Мінск і рэспубліка ў цэлым з'яўляюцца адным з рэгіёнаў краіны, дзе апошнім часам імкліва развіваецца лазерная фізіка. Спецыфіка падрыхтоўкі высокакваліфікаваных «лазершчыкаў» патрабуе бесперапыннага абмену вопытам вядучых выкладчыкаў універсітэта і іншых ВНУ на навуковых сімпозіумах, канферэнцыях. За 1984—1987 гады было праведзена чатыры міжнародныя канферэнцыі па праблемах вывучэння і выкарыстання лазера. Актуальнасць разглядаемых на гэтых форумах пытанняў абумовіла неабходнасць склікання агульнагарадской навукова-метадычнай канферэнцыі. Яна прыцягнула да сябе ўвагу практычна ўсіх спецыялістаў у галіне лазернай фізікі, тэхнікі і аптаэлектронікі. Прысутныя абмеркавалі метадычныя аспекты правядзення лабараторных практыкумаў па квантавай электроніцы, лазерных і аптыка-электронных сістэмах.

Не абмінулі ўдзельнікі канферэнцыі і праблемы выкладання фундаментальных асноў лазернай фізікі, арганізацыі навукова-даследчай і самастойнай работы студэнтаў ва ўмовах перабудовы вучэбнага працэсу.

У параўнанні з папярэднімі гэта канферэнцыя адрознівалася не толькі колькасцю дакладаў (іх было больш 25),

але і глыбінёй закранутых праблем.

З вялікай увагай і цікавасцю быў выслуханы даклад прафесара Я. В. Алішэва аб арганізацыі падрыхтоўкі спецыялістаў аптыка-электроннай тэхнікі ў МРТІ. Цікавым вопытам выкладання матэрыялу аб перабудоваемых цвёрдацельных лазерах падзяліўся загадчык кафедры МІПК дацэнт Г. А. Скрыпко. Прафесар А. І. Камяк прапанаваў выкарыстаць вынікі вызначэння паказчыка праламлення асяроддзя, прадстаўленыя дацэнтам А. Ф. Шылавым у якасці дэманстрацыйнага матэрыялу да лекцыі.

Увогуле, было прынята рашэнне выдаць матэрыялы канферэнцыі ў ўключыць у зборнік некалькі лепшых лабараторных работ і распрацовак па квантавай радыёфізіцы і фізіцы лазераў. Праўда, зборнік гэты будзе не зусім поўны, таму што цікавыя распрацоўкі ёсць і ў іншых ВНУ рэспублікі, што адзначылі ўдзельнікі канферэнцыі. Таму наступную канферэнцыю вырашана было правесці на рэспубліканскім узроўні.

І. МАЛЕВІЧ,

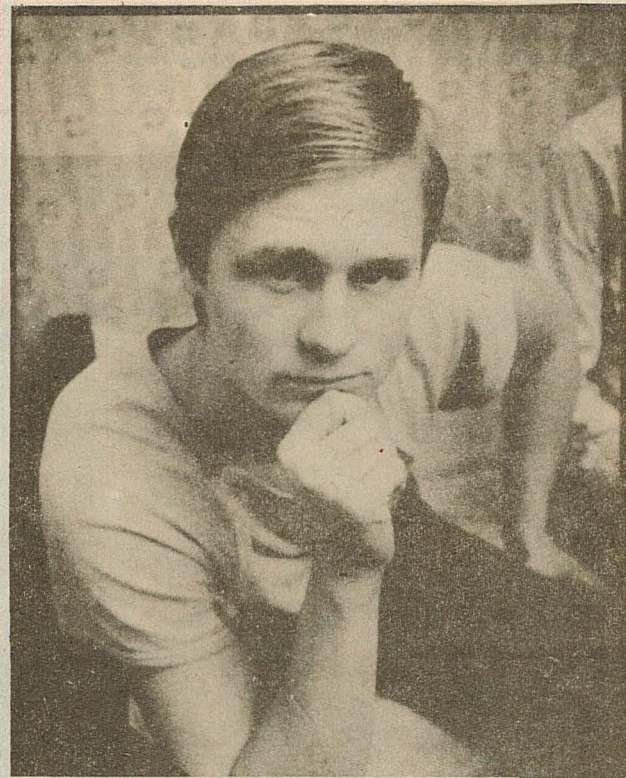
старшыня аргкамітэта,

прафесар.

І. МАНЯК,

вучоны сакратар,

дацэнт.

Інжынер з першай групы

Алег Зарко, здаецца, усё жыццё быў упэўнены, што мехмат — лепшы факультэт універсітэта, а самая цікавая і захапляльная навука — аб інтэгралах і дыферэнцыяльных ураўненнях.

Перакананасць Алега ўзнікла не без падстаў. У гэтым годзе разам з сябрамі па камандзе ён прадстаўляў нашу рэспубліку на Усесаюзнай алімпіядзе «Студэнт і навукова-тэхнічны прагрэс». Перамогу атрымалі масквічы. А пятае-шостае месцы, якія наша каманда падзяліла з прадстаўнікамі Малдавіі, — таксама вынік неблагі.

Як студэнт IV курса 1-й групы мехмата Олег ведае, што самае неабходнае, чаго не хапае сучаснаму студэнту, — практычныя навыкі. Вопыт інжынера-праграміста (ім Олег працуе па сумяшчальніцтву) паказвае, што без трывалых ведаў мала чаго дасягнеш. Самая вялікая бяда вышэйшай школы, якая існуе доўгі час, — разрыў паміж тэорыяй і практыкай. Не раз шукаў ён адказ на пытанне: як вучэбны працэс зрабіць больш цікавым і змястоўным? Лічыць, што многае залежыць ад выкладчыкаў:

— Акрамя самага галоўнага — ведаў, не абыходзіцца без захаплення сваёй справай, настаяніцкага таленту, чалавечых адносін да студэнтаў.

М. КРЫВЕНЬКАЯ,

студэнтка факультэта журналістыкі.

Фота С. ГРЫЦА.

ТРЫМАЕ СПРАВАЗДАЧУ

камітэт камсамола ўніверсітэта. Сёння на чарговым пленуме будуць падведзены вынікі работы за два апошнія гады, а таксама пройдзе абмеркаванне праекта праграмы перабудовы ў камсамоле «Наша пазіцыя».

Л. ПРАЎЛОЦКАЯ.

ЛЕПШЫ ІНТЭРНАТ

універсітэта — шосты. Аб гэтым было сказана на пасяджэнні прэзідыума прафсаюзаўнага камітэта студэнтаў, на якім падвялі вынікі агляду-конкурсу. На другім і трэцім месцах — інтэрнаты № 4 і № 7 адпаведна.

Т. ДОУНАР.

ВАС НЕ ЗАДАВАЛЬ- НЯЮЦЬ УМОВЫ

пражывання ў інтэрнаце? Спэцыялізацыя, што яны хутка стануць лепшымі. Адкуль такая перакананасць? Аб рабоце студгарадка па паляпшэнню жыллёва-бытовых умоў жыхароў універсітэцкіх інтэрнатаў ішла размова на пасяджэнні студэнцкага прафкома. Так што чакайце перамен.

З. МІХНЕВІЧ.

СПАБОРНИЦТВЫ КЕМЛІВЫХ

— так часта называюць турніры шахматыстаў. І не без падстаў. Часам на дошцы ўзнікаюць такія складаныя галаваломкі, што вырашэнне іх пад сілу не кожнаму. Так было і на ўніверсітэцкіх спаборніцтвах па шахматах, якія праходзілі ў рамках XXXVII Спартакіяды. І, як паказалі турніры, мацнейшымі, а значыць, больш кемлівымі аказаліся студэнты факультэта радыёфізікі і электронікі. Крыху адсталі па колькасці ачкоў студэнты ФПМ, на трэцім месцы — фізікі.

З. АЛЯКСАНДРАВА.

ІДЗЕ ПАДРЫХТОўКА

да выступленняў універсітэцкіх калектываў мастацкай самадзейнасці. Праграма іх даволі шырокая. Адно з мерапрыемстваў — спартыўны вечар, што пройдзе ў актавай зале галоўнага корпуса ў суботу а 18-й гадзіне. У ім прымуць удзел народны ансамбль танца «Крыжачок», бальная пара Алена і Васіль Ляшэнкі і выкладчык філагічнага факультэта Алег Атаманаў — дыпламант XII Сусветнага фестывалю моладзі і студэнтаў у Маскве. Многія калектывы выступяць на вечары, прысвечаным 70-годдзю ўтварэння БССР і Кампартыі Беларусі, які адбудзецца на філфаку.

С. АНАТОЛЬЕЎ.

«ПРЫБЫЛІ У КІРАВАКАН. Прыступілі да работы. Усё нармальна. Камандзір добраахвотнага студэнцкага атрада па дапамозе Армені Васіль Бойка. 16 снежня 1988 года».

ТАЭЛЕГРАФНЫМ РАДКОМ

ЯК УЛАСНАЕ ГОРА ўспрыняў трагедыю ў Арменіі індыйскі аспірант Васудэван Наір Харыкумар. 100 рублёў — гэта яго ўклад у фонд дапамогі пацярпеўшым.

«ПРАШУ ПЕРАЛІЧВАЦЬ з майёй стыпендыі ў фонд дапамогі пацярпеўшым ад землетрасення ў Арменіі па 40 рублёў за студзень і люты», — звярнуўся ў дэканат па рабоце з замежнымі навуачнікамі аспірант з Ірака Муайед Мухамед Саліх Алі.

НА РАХУНАК № 700412 студэнты з Марока, што вучацца ва ўніверсітэце, пералічылі 130 рублёў.

ПАЧУЦЦЕ САПРАЎДНАГА ІНТЭРНАЦЫЯНАЛІЗМУ, спачування чужой бядзе ўласціва і студэнтам-замежнікам факультэта журналістыкі. Іх уклад на рахунак № 700412 — некалькі соцень рублёў. Сярод укладчыкаў — Хамадэх Мамдх (Сірыя) і Нурула (Рэспубліка Афганістан), якія вырашылі ахвяраваць тым, хто застаўся без даху над галавой, сваю месячную стыпендыю. А студэнт з Марока Бельфадло прышоў 13 снежня на донарска пункт і здаў сваю кроў.

У партыйным камітэце

14 снежня на пасяджэнні бюро парткома было разгледжана пытанне аб рабоце партыйнай арганізацыі механіка-матэматычнага факультэта, дэканата па рабоце з замежнымі навуачнікамі і вылічальнага цэнтра па выкананню прынятых рашэнняў, крытычных зауваг і прапаноў камуністаў.

Звернута ўвага сакратароў партыйных арганізацый гэтых падраздзяленняў на неабходнасць павышэння дзейнасці кантролю за рашэннямі, якія прымаюцца, больш шырокага прыцягвання да падрыхтоўкі сходаў камуністаў. Бюро парткома зацвердзіла план рэалізацыі крытычных прапаноў і зауваг, выказаных камуністамі ў час справаздачна-выбарнай кампаніі 1988 года.

Дэканатам, грамадскім арганізацыям універсітэта прапанавана ўзмацніць работу па інтэрнацыянальнаму выхаванню сярод савецкіх студэнтаў, больш актыўна выкарыстоўваць новыя формы работы з замежнікамі.

Не першы раз была адзначана неабходнасць актыўнага распаўсюджвання студэнцкага самакіравання ў інтэрнатах універсітэта. Таму на пасяджэнні бюро пры зацвярджэнні спісаў студэнцкіх саветаў вялася грунтоўная размова.

Аб тым, як ажыццявіць ідэю фінансавай самастойнасці студэнцкіх інтэрнатаў, гаворка вядзецца даўно.

— Пакуль на кожным кроку — перашкоды, пе-

рашоды... — адзначыў у гутарцы з нашым карэспандэнтам намеснік старшыні прафкома студэнтаў Г. Пацёкін.

Напэўна, самая сур'ёзная — бухгалтэрская валакіта. Калі б студсавету дазволілі самому вырашаць, колькі патрабуецца абслугоўваючага персаналу, а фондамі эканоміі можна было б распараджацца самастойна, — кожны інтэрнат вырашыў бы, на што і куды ўкладваць грошы.

Можна абнавіць і прафком, і студсаветы, і жыхароў інтэрнатаў — на пасяджэнні бюро парткома былі дадзены даручэнні па вырашэнню шэрагу пытанняў фінансавай самастойнасці студэнтаў у пераходзе на студэнцкае самакіраванне інтэрнатаў.

ПРАКТЫКУ

ПРАКТЫКА. Для некага яна працягваецца ўсе гады вучобы ва ўніверсітэце, для некага строга абмежавана афіцыйнымі рамкамі: месяц — два, не больш. І тым не менш і першыя, і другія ўдасканальваюць сваё майстэрства. Іншая справа, якія рэзультаты мы маем у абодвух выпадках. Безумоўна, неаднолькавыя. Аб гэтым і ішла гаворка на канферэнцыі, на якой падводзіліся вынікі практыкі. Выкладчыкі факультэта журналі-

ЯК АТРЫМАЦЬ «ЗАЛАТОЕ ПЯРО»

стыкі, студэнты, прадстаўнікі друку аналізавалі, абмяркоўвалі, прапаноўвалі. І ўсе сыхліся на думцы, што ўдасканальваць сваё майстэрства патрэбна не перыядычна — ад практыкі да практыкі, а сістэматычна. Для гэтага добра і надалей практыкаваць прадастаўленне матэрыялаў на здачу залікаў і экзаменаў па спецыяльнасці. І не абавязкова змешчаных у рэспубліканскім друку. Можна і ў шматтыражным, насценным, у вучэбнай газеце «Журналіст». Спрыяла павышэнню прафесійнага майстэрства і правядзенне конкурсу «Залатое пяро».

У час работы над матэрыяламі мы шліфуюм мову, стыль, вучымся валодаць словам. Нарэшце, вучымся размаўляць з людзьмі. Гэта таксама майстэрства. І ад яго залежыць якасць нашых матэрыялаў.

Выкладчык кафедры тэорыі і практыкі савецкай журналістыкі І. І. Беленькі заўважыў, што недахопам многіх практык з'яўляецца невыкананне праграмы. Тэарэтычна яна выконваецца: агульная колькасць матэрыялаў ёсць. А вось жанравыя разнастайнасцю пахваліцца цяжка. Пераважаюць інфармацыйныя жанры, аналітычныя сустрэчаўца радзей.

Разумею, што і часу не хапае, і вопыту недастаткова, тым не менш спрабаваць трэба. Бо ўсё роўна без аналітыкі не абыходзіцца.

І яшчэ адзін адмоўны момант. Часта і самі работнікі друку незаслужана завышаюць ацэнку, даюць выдатную характарыстыку, а прынясе нам студэнт матэрыялы і бачыш, што такой пахвальбы яны не заслугоўваюць, — адзначыў І. І. Беленькі.

Гэта датычыць і савецкіх, і замежных студэнтаў. Паўна, замежных нават у большай ступені, бо практыка для іх — магчымасць удасканальваць веданне рускай мовы. І трэба больш поўна выкарыстоўваць той патэнцыял, які мы маем.

**МАРЦІН СЕРГЕЙ
КУРГАТ,**
студэнт факультэта
журналістыкі.

Спяваюць альпіністы

Фестываль — шумлівы, бурны, шчыры і вясёлы пачаўся цудоўным канканам. Агульнае пачуццё радасці, урачыстасці і ўзнёсласці панавала ў канферэнц-зале НДІ геахіміі і геофізікі ў суботні снежаньскі вечар, калі адзначаў турысцкі клуб універсітэта сваё трыццацігоддзе. Лірычная, лагодная музыка Офенбаха, бадзёрая народная песня ў выкананні мужчынскага хору выклікалі ў гледа-

чоў хвалю авацый і захаплення.

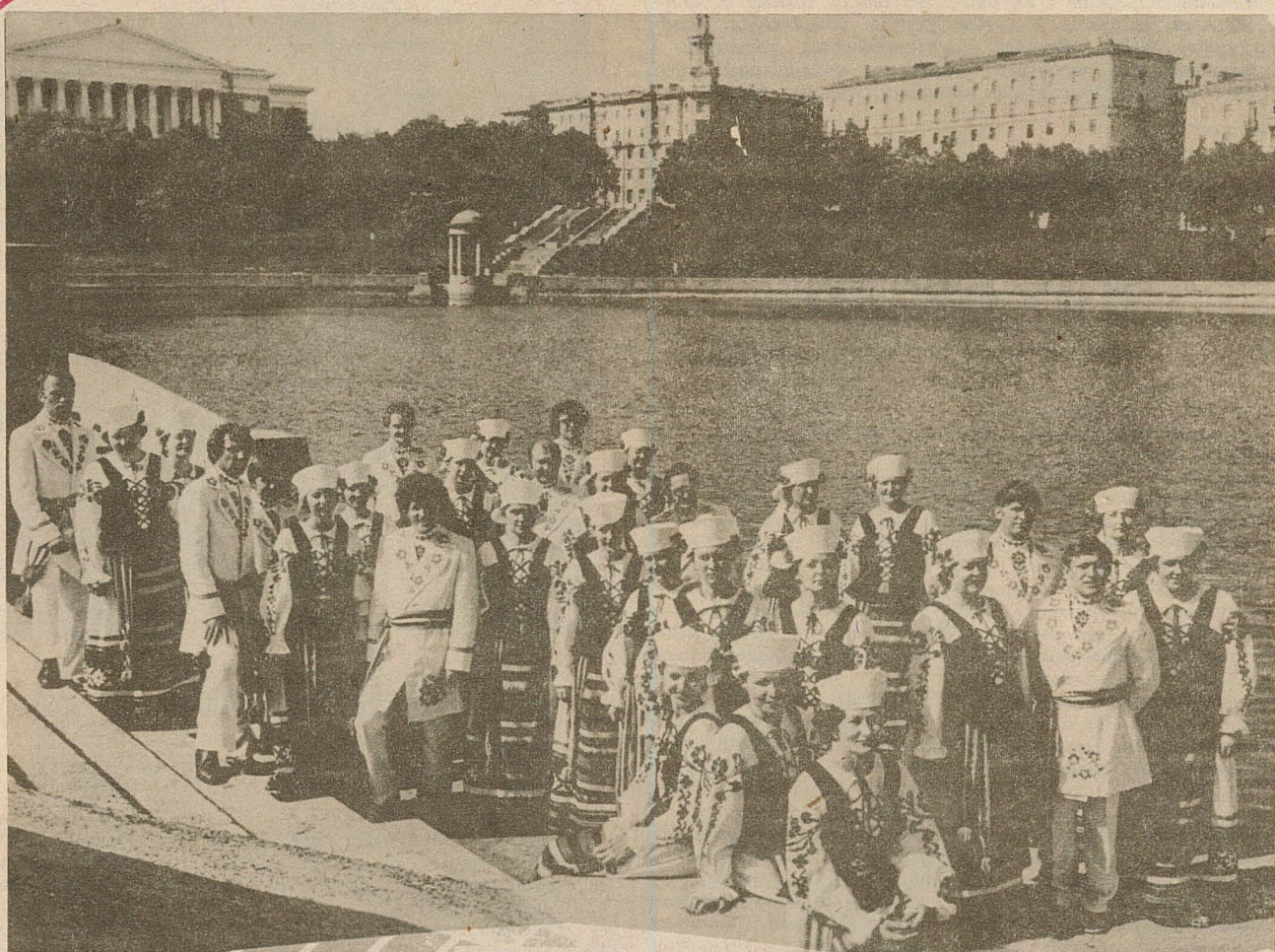
Але... Вы чулі калі-небудзь, як спяваюць альпіністы? Паслухайце. Удмайцеся, і вецер вандраванняў на крылах рамантыкі занясе вас у цудоўную казачную краіну гор. Такую магчымасць адчуць сябе на некалькі хвілін сярод суровых скал, пад самым купалам блакіту неба далі прысутным барды Сяргей Паўленка, Алёна Алексінак, Міша Ар-

цем'еў. Эстафету маладых спевакоў перанялі ветэраны, якія расказалі аб трыццацігадовай гісторыі клуба, аб тых, хто пранёс праз гады любоў да гор, вернасць альпінізму, традыцыям секцыі. А ў антракце ўдзельнікі фестывалю з цікавасцю аглядалі фотаздымкі і малюнкi своеасаблівай фотавыстаўкі, прысвечанай юбілею клуба.

Песні ў выкананні ветэранаў сталі фіналам вечара. Усе прысутныя: туры-

сты, альпіністы, проста госці падхапілі добра вядомыя словы Булата Акуджавы «Возьмёмся за руки, друзья...». Словы гэтыя гучаць як гімн, як сімвал моцнага братэрства альпіністаў, правэранага суровымі выпрабаваннямі горных паходаў. Цяжка развітвацца, але мы яшчэ сустранемся. На горных перавалах, на стромкіх скалах і ў цесным сяброўскім гурце ля вогнішча, і на фестывалі, ужо не юбілейным, а проста традыцыйным.

С. СТАЦЭВІЧ,
студэнт фізічнага
факультэта.

КАЛІ чытач возьме ў рукі гэты нумар газеты, вечар, прысвечаны 70-годдзю ўтварэння БССР і КПБ, на фізічным факультэце ўжо пройдзе.

Для тых з вас, хто не змог прыняць удзел у гэтым цікавым мерапрыемстве, мы прапануем сустрэчу з некаторымі яго ўдзельнікамі, якія адбылася на апошняй рэпетыцыі.

Бясспрэчна, што для ўсіх

прысутных падарункам стане выступленне народнага хора аспірантаў і выкладчыкаў універсітэта (кіраўнік Л. В. Снапкова), які ў гэтыя дні справляе юбілей — дзесяцігоддзе ўтварэння. А сваім нараджэннем ён абавязаны фізфаку. Сярод удзельнікаў хору нямала такіх, хто выступае амаль з першых дзён яго існавання. У рэпертуары — беларускія, рускія, украінскія народныя песні, пры-

пеўкі. За апошні час хор пабываў на Байкале, Салавецкіх астравах, у Днепрапятроўскім універсітэце. Майстэрства і шчырасць, з якой выконваюцца песні, захапляе гледачоў.

Нямала прыемных хвілін абяцае сустрэча з праграмай, якую падрыхтаваў аргкамітэт дзён фізіка. Сцэны з жыцця студэнтаў, гумар — настаянныя арыбуты вы-

ступленняў.

Адказы за правядзенне гэтага вечара асістэнт кафедры тэарэтычнай фізікі А. Цімошчанка лічыць, што такая сустрэча, дзе збіраюцца не адно пакаленне выкладчыкаў і студэнтаў, будзе цікавай і захапляючай.

М. АНДРЭЕУ.

НА ЗДЫМКУ: народны хор аспірантаў і выкладчыкаў БДУ імя У. І. Леніна.

За шклянкаю гарбаты

...Незаўважна для сябе і нечакана для савецкіх студэнтаў замежныя сябры спачатку нясмела, а потым даволі ўпэўнена заспявалі «Тонкую рябину». Праз хвіліну-другую ў зале панавала шчырая, добразычлівая атмасфера, чуліся не толькі рускія, але і беларускія народныя песні. І зрабіў сябрамі ўсіх прысутных традыцыйны славянскі звычай, які цяпер чамусьці хутэй лічыцца выпадковым здарэннем: сустрэчы за шклянкаю гарбаты.

Арганізатары вечара «Рускі чай» — «Клуб аматараў рускай мовы», «Клуб выхаднога дня» і выкладчыкі кафедры рускай мовы для замежных навучэнцаў — паказалі замежным сябрам наколькі спагадлівы, гасцінны і ветлівы наш народ.

Дзяўчаты (студэнткі філфака) у нацыянальным адзенні і ля сталаў гаспадарылі ўвішна, і песню заводзілі ў час. Госці таксама сюрпрыз падрыхтавалі. Як прыемна было чуць з вуснаў замежных студэнтаў вершы беларускіх паэтаў, ці слухаць беларускія прыказкі і прымаўкі. А пры правядзенні віктарыны выявілася, што яны няблага ведаюць нашу гісторыю і культуру — прыклад павучальны многім нашым суайчыннікам.

Усім разам было цікава. Магчыма, таму часта ўзнікалі незапланаваныя жарты і гутаркі. За гэтым і не заўважылі, што прыйшоў час развітвацца.

Дзякавалі за смачны пачастунак, за прыемную размову, цікавую праграму, пасяброўску цёплую адносіны.

— Такія вечары не толькі расшыраюць круггляд замежнікаў аб савецкай краіне, але і дапамагаюць вывучаць рускую мову, звычаі і традыцыі. А шклянка гарбаты лепшы каталізатар, які дазваляе засвойваць веды значна лепш, чым на занятках, — дзеліцца сваімі ўражаннямі студэнтка з В'етнама Рэм Хонг Нгя.

А. СУХАВЕРХІ,
студэнт I курса факультэта
журналістыкі.

НАШ БОЛЬ І ТРАГЕДЫЯ

Толькі што начным рэйсам вярнуўся з Ерэвана. У самалёце думаў вылічы на паперу самае важнае — аб армянскай трагедыі. Але галоўная тэма сама аб сабе заявіла, закрывала гартаным паўднёвым словам. Спачатку — аб шматгадзінным сядзенні ў самалёце, наглуха «запламбіраваным» іншымі рэйсамі нашых, французскіх, амерыканскіх самалётаў. Натуральна, што перавага на ўзлётнай паласе аддаецца самым неадкладным грузам.

Але адзін з пасажыраў не вытрымаў, сарваўся, стаў збіраць... падпісы ў газету са скаргаў на авіятароў. І нехта пацягнуў падпісваць: у нас, маўляў, турпуцёўкі згараць!

Што тут пачалося! На рускай, армянскай, на мове, зразумелай без перакладу, дзве сотні пасажыраў гаварылі «турыстам» з гарадка Севан усё, што думаюць пра іх пацешліваю паездку.

Нарэшце, машына кранулася з месца, і чым вышэй узбіралася яна пад нябёсы, тым прасторней і вышэй

станавілася вечная думка аб тым, што ёсць час раскідваць каменні і час збіраць іх. У дадзеным выпадку не тыя каменні, якімі багатая гэта зямля, а тыя, што рухнулі на яе і для многіх і многіх тысяч людзей сталі

КАБ ПАБУДАВАЦЬ НОВЫ ДОМ

надмагільным помнікам.

Калі бяда, не разводзяць рукамі, не размахваюць імі ў пошуках крайняга, а бяруцца за справу. Уся Арменія, уся краіна, увесь свет аблягаюць гэты сардэчны боль. Але ёсць і такія, хто вольна ці нявольна робяць яго яшчэ больш балючым. Ёсць «віншавальныя» з бядой тэлеграмы.

Супраць кожнага такога адраманта будзе, напэўна, узбуджана крымінальная справа. На вайне з сабатажнікамі, панікёрамі і дэзерцірамі разбіраліся хутка і паказальна, перад строем. Тым страшней

было бачыць некалькі дзесяткаў людзей, якія яшчэ не зразумелі, што сёння на паўночным захадзе Арменіі сапраўды як на вайне. Яны стаялі, чакаючы М. С. Гарбачова, і гаварылі ўсё пра тое ж — пра Карабах. Падшоў

байджана лозунгі — памром, але не аддадзім Карабах, адсюль — памром, але забярэм Карабах», — сказаў ён. І такое гавораць людзі, якія не бачылі, як паміралі ў гарах ад падземнай бамбёжкі. Як учора з-пад цалкам разбура-

КАБ ПАБУДАВАЦЬ НОВЫ ДОМ

нага Спітака вылез раптам хлопчык і ідзе. «Куды ты?» — «Дамой». А дома ўжо няма. І дома таксама нікога...

У цэнтры Ленінакана — магазін. Скасабочаная назва «Тарту». Аказваецца, Ленінакан парадніўся з эстонскім Тарту.

Не хачу сёння ніякіх абгульненняў — усе яны заўчасныя, і кожнае патрэбна рабіць з папраўкай на трагедыю. Проста спытай, ці многа тут працую людзей з Эстоніі. Адказалі: «Многа. Яны тут усю восень дапамагалі нам ствараць у нас народны

фронт, заклікалі — дзейнічаць».

— Гэта восенню, а зараз?

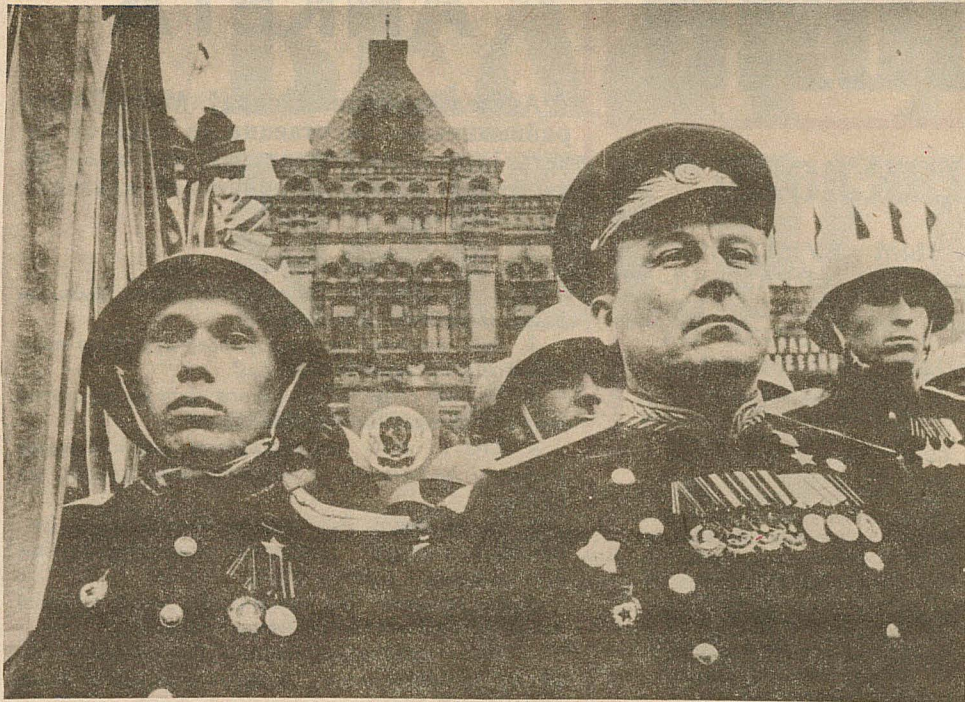
— Пакуль ніводнага, — адказаў газарэзчык з Башкірыі.

Я ведаю, упэўнены, што гэта сапраўды толькі «пакуль». Кожная рэспубліка па-

ставіць тут дом, вуліцу, мікраараён. Ідуць грузы і з Эстоніі, падкрэсліваю гэты факт з надзеяй на тое, што і завадатары з НФ прымуць сапраўды нефармальнае рашэнне.

Хаця, яно ўжо прынята ўсімі рэспублікамі. І тэрмінова. Газеты, тэлебачанне загаварылі «па-армянску». Імёны былых гарадоў на слыху ва ўсяго свету. Самы час збіраць каменні. Каб пабудаваць новы дом.

Н. КРЫВАМАЗАЎ.
Ерэван — Масква.
12 снежня.
(«Правда», 13 снежня).

ГАНАРОВЫ ГРАМАДЗЯНІН

Герой Савецкага Саюза. Генерал-маёр. Нарадзіўся 23 снежня 1898 года ў Казані. З рамеснікаў. Рускі. Член КПСС з 1922 года. Скончыў Кіеўскую аб'яднаную школу. У Чырвонай Арміі з 1920 года. Удзельнік грамадзянскай вайны, — кароткімі фразамі расказвае пра яго энцыклапедычны зборнік «Навечно в сердце народном».

— Я сама сірата, — успамінае жонка Аляксандра Васільевіча Алена Пятроўна, — з пяці гадоў выхоўвалася ў прытулку, у дзіцячым доме. Потым жыла разам з братам. У восемнаццаці гадоў паехала да другога брата ў Арджанікідзе — там і пазнаёмілася з Аляксандрам. Жыццё даваўся ўсяляк: і ў зямлянках, і на прыватных кватэрах...

З 1934 года часць, дзе Кірсанаў быў начальнікам штаба артылерыйскага палка, стаяла ў Растове-на-Доне. Гітлер ужо быў на чале Германіі. Мабілізацыйныя планы прымусалі людзей працаваць на мяжы магчымасцей.

— Ён прыходзіў дадому стомлены і адразу садзіўся працаваць з дакументамі. Піша, піша, потым рука рэзка пайшла ўбок, вядзе рыскі... Заснуў.

Кірсанаў не шкадаваў сябе і прымушаў працаваць астанніх. Пасыпаліся скаргі.

За «зазлабленне каманднага саставу» яго выключылі з партыі. Пацягнуліся страшныя тыдні чакання арышту. — Ноччу працянаешся, працягвае Алена Пятроўна, — гадзіны ў тры грукаюць боты па лесвіцы... Не, гэты раз пайшлі наверх. Праз некаторы час спускаюцца. Не, міма. Так у адну з начэй узалі начальніка штаба ча-

сці Кірсанава. Прыйшлі да хворага, рукі за спіной скруцілі, рамянём звязалі, сарвалі знакі адрознення, пабілі ляркствы... Калі забралі мужа, у турму выклікалі людзей, якія яго ведалі, спрабавалі аформіць «справу». Выклікалі і мяне, казалі, што ён вораг народа, патрабавалі, каб адраклася. Я не вытрымала, запусціла ў следча чарнільніцу. Ён мяне біў...

Тады, у 39-м, яны са дня на дзень чакалі прысуду. Знаёмыя, сустрэўшы яе на вуліцы, пераходзілі на другі бок. Сяброўкі прыходзілі і званілі ноччу.

У Сочы, пасля Перамогі, яны сустрэлі аднаго з тых, хто галасаваў на сходзе за выключэнне з партыі ворага народа. Той пазнаў, працягнуў руку: «Такі час быў...»

У Айчынную вайну з верасня 1941 года — на Паўднёвым, Сталінградскім, Цэнтральным і Беларускім франтах. Вызначыўся пры фарсіраванні Дняпра ў Брагінскім раёне. У ноч на 28 верасня 1943 года стралковая дывізія пад камандаваннем А. В. Кірсанава перапра-

вілася цераз раку, захапіла плацдарм і паспяхова адбіла варожыя атакі.

У кнізе ўдзельніка Сталінградскай бітвы І. А. Ласкіна — радкі пра камандзіра 157-й дывізіі, палкоўніка А. В. Кірсанава: «Гэты чалавек і сваім характарам, і сваімі дзеяннямі, учынкамі выдзяляўся сярод іншых камдываў... Кірсанаў некалькі разоў непакоіўся аб выкананні баявой задачы і разам з тым быў экспансіўным, калі можна так сказаць, наступальным. Ён нібы пастаянна вышукваў ворага сам і прымушаў гэта рабіць сваіх падначаленых. Таму на участку дывізіі Аляксандра Васільевіча і днём і ноччу ішлі баі. На любую вылазку ворага ён тут жа адказваў агнём артылерыі і заўсёды дабіваўся поспеху. Для яго, здавалася, не існавала раптоўнасці. У любы, самы нечаканы момант, ён імгненна ацэньваў абстаноўку і знаходзіў самыя разумныя спосабы дзеянняў. Кірсанаў быў вельмі храбрым. У наступных баях Аляксандр Васільевіч стаў генералам, Героем Савецкага Саюза...»

Дарэчы, гэта Сталінградская дывізія існуе і зараз. Існуе ў многім дзякуючы Аляксандру Васільевічу, які, пачуўшы пасля Перамогі рашэнне аб яе расфарміраванні, здзіўіўся: «Як гэта так. Не адзін раз і не два нам выносілі падзякі ў загадах, а тут — расфарміраваць?» Письмо з просьбай перагледзець рашэнне, адпраўленае Кірсанавым у Маскву, трапіла ў Генштаб. Рашэнне аб роспуску дывізіі было адменена.

Да 1960 года Кірсанаў служыў у Савецкай Арміі. Да 1974 года працаваў прарэктарам Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта. Жыве ў Мінску. Ганаровы грамадзянін г. п. Брагін, гарадоў Калінкавічы і Чарнігаў...

На сталі ў пакоі Кірсанава — стос пісьмаў і віншавальных паштовак з розных гарадоў, якія ён вызваляў. Да яго прыходзілі моладзь — чытаць пісьмы, кнігі, газеты, дапамагаць адказваць сябрам і знаёмым. Прыходзілі старшыня групы «Абавязак» фізічнага факультэта Саша Гунчанка і дзяўчаты — члены гэтай групы.

І. ФЕДАРАВА.

ПРАЎДУ КАЖУЦЬ, што час — самы строгі суддзя. І самы бескампрамісны. Ён абавязкова вынесе свой прысуд: хто правы, а хто вінаваты. Назаве чорнае — чорным, белае — белым. Але ці ведалі Ц. Гартны, М. Гарэцкі, А. Александровіч і многія іншыя аўтары кніг, якія пажоў-

Кожная такая кніга — старонка нашай гісторыі, з яе паваротамі і нечаканымі віражамі. І ўсе яны былі асуджаны па пажыццёвае зняволенне, якое адбывалі ў... спецфондах. Фармальна даступ у іх нібыта не быў забаронены, толькі каб трапіць туды, патрэбна было афор-

пазнаёміцца з імі і загадаць для работы, была арганізавана выстаўка.

Адзін за другім бяру ў рукі яе экспанаты. Не выбіраю, праглядаю, якія трапляюцца. І смутак ахоплівае сэрца: за кнігі, якія састарэлі і своечасова не знайшлі свайго чытача, за іх аўтараў, што так і не змаглі пры жыцці атрымаць прызнання.

Што ж гэта за кнігі? На жаль, я не гісторык і сцвярджаю, што тая ці іншая з іх трапіла ў спецфонд іменна па данай прычыне, не магу і не маю права. Але спынюся на тым, што кідаецца ў вочы. Сярод кніг — шмат грамадска-палітычных і мастацкіх, аўтары якіх былі рэпрэсаваны ў трыццатыя гады. У некаторых нічога крамольнага няма, затое ўступны артыкул напісаны ворагам народа ці, што яшчэ горш, змешчаны яго фотаздымак або прыведзена цытата. І ўжо зусім незразумела, як апынуліся тут выданні замежных аўтараў на нямецкай, французскай, англійскай мовах. З якіх меркаванняў яны сталі надобранадзейнымі? Што ў іх было несугучным палітыцы трыццатых? Спецыялісты, безумоўна, адкажуць на гэтыя пытанні. Спадзяюся, што, каб пачуць праўдзівы адказ, нам не трэба будзе чакаць яшчэ паўстагоддзя.

...А з кнігасховішчаў, як з небыцця, вяртаюцца да жыцця новыя і новыя кнігі.

З. АЛЯШКЕВІЧ.

Вяртанне з небыцця

лі ў кнігасховішчах, так і не адчуўшы ніколі дотыку рук чытачоў, што такі час наступіць. Магчыма, і не ведалі, толькі, не сумняваюся, марылі аб гэтым.

А мы чыталі старонкі падручнікаў па гісторыі, літаратуры, параўноўвалі напісанне з рэальнасцю, сустракалі прозвішчы, якія, бывала, чулі дома (толькі не як пра ворагаў народа), і марылі даведацца праўду. Хацелася заглянуць у артыкулы, кнігі, напісаныя гэтымі людзьмі, пазнаёміцца з іх ідэямі і думкамі. Спешаліся ў бібліятэку. Толькі пухлятыя каталогі не жадалі выдаваць нам «тайну» — іх прозвішчаў тут не было.

Так праходзілі гады, дзесяцігоддзі. І ўсё ж, нягледзячы на гэта, кнігі жылі, чакалі свайго часу, каб потым, праз гады, данесці да нас праўду гісторыі.

міць шмат папер (ды і не кожнаму дазвалялася карыстацца літаратурай, што захоўвалася тут). З разлікам на тое, што чалавек, які захацеў пераступіць парог спецфонду, не вытрымае валакіты і сам адмовіцца ад свайго рашэння. А калі ўсё ж і пераадолее шматлікія перапоны і што-небудзь прачытае, то ўсё роўна рабіць спасылкі на гэту літаратуру не дазвалялася.

І вось прыйшоў доўгачаканы час. Перабудова, галоснасць адмянілі вынесены прысуд. І па ўсёй краіне рэпрэсаваная літаратура са спецыяльных фондаў пачала вяртацца ў агульныя чытальныя залы. Разгарнулі такую работу і супрацоўнікі фундаментальнай бібліятэкі нашай універсітэта. Ужо вернута чытачам больш за сто кніг. А каб яны маглі хутчэй

Дом дружбы і культурных сувязей з замежнымі краінамі. 14 снежня. Тут праходзіла сустрэча Генеральнага консула ПНР Мечыслава Абадзіньскага і Генеральнага консула ГДР Гернера Янда з грамадскацю горада Мінска і студэнтамі ўніверсітэта, прысвечаная 70-годдзю БССР

і Кампартыі Беларусі. У гутарцы актыўны ўдзел прынялі загадчыца кафедры гісторыі БССР БДУ імя У. І. Леніна, доктар гістарычных навук, прафесар І. О. Царук і загадчык кафедры гісторыі КПСС БПІ, доктар гістарычных навук, прафесар А. Ф. Хацкевіч. Тшла размова аб дзейнасці

Камуністычнай партыі Беларусі ў мінулыя гады, ўзроўні культурных сувязей паміж дзяржавамі сёння і планах на будучае.

А. ГУСАК, студэнт гістарычнага факультэта. Фота аўтара.

«Крываваы мір»

Здарылася велізарная гора — землетрасенне ў Арменіі, якое забрала тысячы жыццяў людзей. Хвала спачування і жалю захліснула ўсё свет. У хвіліну цяжкага выпрабавання, як ніколі, адчуваеш сябе членам адной вялікай сям'і. У гэтыя дні ў Іране таксама здарылася бяды. Ёй не бачна канца.

Паён і Пейман — блізныя. Кожны дзень яны распытваюць сваю маці пра бацьку. Яны амаль не памятаюць яго, але ведаюць шмат — па расказах. Увечары, укладваючы дзяцей спаць, маці абяцае, што хутка народ вызваліць бацьку з-за кратаў. А потым, калі малыя засынаюць, плача: тыдзень назад яна даведалася, што мужа няма ў жывых...

Масавыя пакаранні смерцю пачаліся месяц назад, калі былі забаронены спатканні з палітычнымі зняволенымі па ўсёй краіне. З тае пары, па дадзеных газет

«Юманітэ» і «Морнінг стар», было знішчана больш пяці тысяч, сярод якіх мужчыны і жанчыны, моладзь і старыя. 40 чалавек у Занджане, 152 у Каратабадзе, 14 у Банеху, 144 у Кермаху, 4 чалавекі ў Мхабадзе. Турма Хамадан зрабілася практычна пустой, амаль усе яе вязні расстраляны. Знішчаюць без суда і следства, без прадастаўлення абароны. Многія асу-

джаны ісламскім рэжымам у 1983—1984 гадах, чый тэрмін ужо скончыўся, таксама знішчаюцца. Дзесяткі забітых камуністаў пахаваны ўначы ў агульных магілах. Не застаецца і следу.

Так «крывавая вайна» ісламскага рэжыму змянілася «крывавым мірам».

САІД, студэнт факультэта журналістыкі.

НА ЗДЫМКАХ: Масква, Чырвоная плошча; А. В. Кірсанаў у час мітыngu ў с. Мысы.

НАРОДНЫ КАНТРОЛЬ

«Якасць» гарантуе якасць?

Калектыў шчацінна-шчотачнай фабрыкі імя Н. К. Крупскай да гэтага часу працуе па праекту праграмы «Якасць», хоць выкананне самога плана разлічана на 1986—1990 год. Адсутнасць цэласнай і канкрэтнай праграмы аказала ўплыў, вядома, і на якасць прадукцыі. Аб'ём выпуску тавараў палепшанай якасці з індэксам «Н» і рэалізаваных па дагаворных цэнах на прадпрыемстве за мінулы год склаў 1225 тысяч рублёў — гэта на 335 тысяч рублёў менш плана.

Удзельная вага тавараў народнага спажывання палепшанай якасці і асабліва модных вырабаў у агульнай колькасці іх выпуску ў мінулым годзе дасягнула толькі 28,5 працэнта пры плане 37,6.

На вельмі нізкім узроўні знаходзіцца і працоўная дысцыпліна. За мінулы год страты працоўнага часу склалі 21 чалавека/дзень, у тым ліку прагулы — 8 чалавека/дзень. У выніку недададзена прадукцыі на 1568 рублёў.

Як бачна, страты на прадпрыемстве немалыя і кіраўніцтву фабрыкі, у прыватнасці, дырэктару А. А. Навіцкаму і галоўнаму інжынеру В. В. Саранулаву патрэбна ўзмацніць кантроль за палепшэннем якасці прадукцыі, распрацаваць і зацвердзіць, нарэшце, комплексную праграму «Якасць».

І. ПЯРОЎ,
загадчык няхатнага
аддзела прамысловасці
і транспарту
Маскоўскага раённага
камітэта народнага
кантролю.

Колькі срэбра ўцякло...

Прайшло роўна пяць гадоў са дня апошняй рэвізіі, што праводзілася ў аб'яднанні. Лішак 55 новых вырабаў і 38 з тых, што былі ва ўжыванні, з першапачатковым утрыманнем срэбра 293,2 грама быў устаноўлены пры параўнанні фактычнай наяўнасці абсталявання з каштоўнымі металамі і дадзеных бухгалтарскага ўліку на заводзе металаканструкцый. За перыяд з 1986 года па красавік 1988 тут спісана 12 адзінак абсталявання з першапачатковым утрыманнем срэбра 272,6 грамаў і восемдзесят адзінак малакаштоўных вырабаў. Тым часам у актах ліквідатый адсутнічае адзінак аб здачы 215 грамаў срэбра, 0,4 грама золата. Страты гэтых металаў склалі суму 1833 рублі. За ўсю гісторыю існавання ўпраўлення механізацыі № 12 у адыходны каштоўных металаў было здадзена толькі 2946,9 грама срэбра ў 1985 годзе.

ПАКУЛЬ У ВЫТВОРЧЫМ БУДАЎНІЧАНТАЖНЫМ АБ'ЯДНАННІ «ПРАМБУД-МАНТАЖ» ЗАБЫВАЛІ ПРАВODЗІЦЬ ВЕДАМАСНЫЯ КАНТРОЛЬНЫЯ РЭВІЗІІ ПА ПЫТАННЯХ КАШТОЎНЫХ МАТЭРЫЯЛАЎ

У выніку незадавальняючага ведамаснага кантролю ў аб'яднанні не ўзята на ўлік 1189 адзінак абсталявання, 185 адзінак транспартных сродкаў, што ўтрымліваюць каштоўныя металы.

Калі наспрабаваць прыкладна падлічыць страты срэбра (без уліку малакаштоўных металаў, а таксама золата, плаціны, палладу), яны складуць 15 кілаграмаў.

Пры патуранні і бескантрольнасці кіраўнікоў аб'яднання ніжэйшай падведомаснай прадпрыемства не ведаюць аб планах збору і здачы каштоўных металаў. Чакаць ад бухгалтэрыі

кантролю за выкананнем загаду Мінбуда БССР № 156 ад 29.04.85 і інструкцыі Мінфіна СССР, таксама марная трата часу. Не даведзены да арганізацый пералік вырабаў электра- і радыёапаратуры, якія ўтрымліваюць каштоўныя металы, у картках складскага ўліку не адлюстравана наяўнасць ці адсутнасць іх у абсталяванні і вырабах, не вядзецца журнал аператыўнага ўліку расхода срэбраўтрымліваючых вырабаў, не забяспечаны кантроль за паўнотой збору іх адыходаў. Ідзе час, цякуць каштоўныя металы, пушчаны на самацёк дзяржаўныя грошы.

Усё сваё нашу з сабой

З кім гэта спрачаюцца дзве прыгожыя дзяўчыны за суседнім столікам?

— Па-першае, паліто ў зале сталовай няма куды пакласці (на стале пакачэныца), па-другое, яно можа замызацца. Ды й наогул, мітусіцца з ім няма ахвоты. Мы пакідаем у гардэробе.

Каго гэта пераконвае загадчыца вытворчасці А. А. Ільіна?

— І гэтак амаль у кожнай студэнцкай сталовай. З дробязей складваецца наша агульная культура. Трэба павяжаць сябе і іншых.

А нам (угледзіцеся ў дымкі, можа, хто-небудзь пазнае і сябе) дробязі абрыдлі. Не звяртаць на іх увагу зручней. Зрэшты, так лічаць і работнікі сталовай № 33, у якой проста няма дзе пакінуць вопратку.

А. ШАРПІЛА,
студэнт факультэта журналістыкі.

Фота С. ГРЫЦА.

Аб прапаўшых адзінках, пісьмах і падтрымцы адміністрацыі

Заяўленае абсталяванне паступіла не поўнаасцю. З пяці адзінак па электронна-вылічальнай тэхніцы не было атрымана ніводнай. З набытых мікракалькулятараў толькі пяць могуць быць выкарыстаны, што ж датычыць астатніх, як раней, спрацаваў прынцып: што даюць, тое бяром. Пры заяўленых 35 адзінках капіравальна-памнажальнай тэхнікі атрымана на момант праверкі чатыры.

Вось такія несучасныя атрымаліся вынікі праверкі рэалізацыі праграмы рэканструкцыі і тэхнічнага пераўзбраення, праведзенай групай народнага кантролю інстытута «Белжылпраект». Вынесены прысуд: фармальны падыход да вырашэння важнейшага пытання ўкамплектавання інстытута абсталяваннем. На сходзе групы народнага кантролю трымаў адказ начальнік аддзела забеспячэння В. Каменёў. Дзякуючы настойлівасці групы пытанні былі вырашаны станоўча.

Састаў групы народнага кантролю Інстытута «Белжылпраект» немалы — 23 чалавекі пры колькасці працуючых 600 чалавек. Плануючы сваю работу, яе члены прадугледжваюць мерапрыемствы, якія вынікаюць з фактычнага становішча спраў у калектыве і падрыхтоўкі інстытута да пераходу ў наступным годзе на самафінансаванне і гаспадарчы разлік: рэалізацыя праграмы рэканструкцыі і пераабсталяван-

ня інстытута на XII пяцігодку, правільнасць выкарыстання расцэнак пры вызначэнні кошту праектных работ, пытанні планавання і рацыянальнага выкарыстання рабочага часу.

Пасля неаднаразовых праверак па правільнасці выкарыстання расцэнак на праектныя работы, канкрэтныя прапановы, якія былі ўнесены групай, далі свае плыды.

Калі б праводзілі народныя кантраляры толькі работу па канстатацыі недахопаў, хто ведае, ці былі б плённымі праверкі і рэіды. Ці стаў бы план праграмай змагання. Але выявіўшы, напрыклад, наяўнасць у інстытуце неліквіднага на вялікую суму, тут адразу ж унеслі адміністрацыі прапанову аб прыняцці неадкладных мер па іх рэалізацыі. Ужо рэалізавана матэрыялаў на 1300 рублёў і дадзена аб'ява ў газету «Снабжэнне» аб наяўнасці ў інстытуце не патрэбнага яму абсталявання. І пераключэнне ў кабінетах праекцыйшчыкаў электрасвятлення (расход электраэнергіі адразу ж знізіўся на 10 працэнтаў) — таксама справа намаганняў кантралёраў.

Вылучаецца становішча спраў па рабоце з пісьмамі, заявамі і скаргамі супрацоўнікаў, рэагаваннямі на звароты заказчыкаў, эфектыўнасцю работы сістэм вентыляцыі, праходжанне аб'ектаў на выпуск у сувязнасці з дыспетчарскім графікам, выкарыстанне і рытмічнасць работы памнажальнай тэхнікі.

І разам з тым група народнага кан-

тролю інстытута пакуль не змяніла стылю сваёй работы. Магчыма, перашкаджае і тое, што не заўсёды атрымлівае яна падтрымку адміністрацыі, а асобныя аргументаваныя рэкамендацыі і прапановы, якія патрабуюць неадкладнага вырашэння, зацягваюцца на доўгі час.

Больш увагі патрэбна надаваць кантролю за выкананнем планавых тэрмінаў выпуску праектна-каштарыснай дакументацыі пад штогадовую праграму капітальнага і касметычнага рамонта аб'ектаў жыллёвай сферы, якасці праектнай дакументацыі, паскарэнню навукова-тэхнічнага прагрэсу ў праектна-каштарыснай справе, забеспячэнню ўкаранення дасягненняў навуковых распрацовак па замене дарагіх будаўнічых матэрыялаў на больш танныя і даўгавечныя і ўліку гэтых патрабаванняў пры выпуску праектна-каштарыснай дакументацыі.

На парадку дня стаіць таксама пытанне аб павышэнні актыўнасці і развіцці ініцыятывы кожнага народнага кантралёра, умацавання саставу групы кампетэнтнымі, энергічнымі людзьмі, якія б валодалі эканамічнымі ведамі, пачуццём новага, былі б здольнымі крытычна аналізаваць сітуацыю і ўносіць канкрэтныя прапановы.

І. РУБЯНЧУК,
загадчык няхатнага аддзела
арганізацыйнай работы Маскоўскага
раённага камітэта народнага
кантролю.

АНКЕТА

Аддзел унутраных спраў Маскоўскага райвыканкома звяртаецца да чытачоў газеты і, перш за ўсё, да тых, хто жыве на тэрыторыі раёна, з прапановай адказаць на наступныя пытанні:

1. Што, на Ваш погляд, патрэбна змяніць у стылі работы міліцыі?
 2. Якія дзеянні супрацоўнікаў сур'ёзна падрываюць аўтарытэт міліцыі?
 3. Па якіх сігналах да гэтага часу не прыняты меры або прыняты фармальна?
 4. Хто ці што перашкаджае нармальнаму жыццю, адпачынку ў мікрараёне, двары, на вуліцы?
 5. Ці ведаеце Вы свайго ўчастковага інспектара міліцыі? (Кратка ахарактарызуйце яго моцныя і слабыя бакі).
 6. Ці ведаеце Вы грамадзян, якія ўчынілі злачынства і засталіся непакаранымі?
 7. Якія меры прымаюцца ў Вашым калектыве да парушальнікаў антыалкагольнага заканадаўства?
 8. Аб чым у дзейнасці міліцыі Вам хацелася б даведацца са старонак газеты?
- Адказы (можна ананімна) накіроўвайце, калі ласка, у рэдакцыю, або поштай па адрасу: г. Мінск, вул. К. Лібкнехта, 49, Начальніку Маскоўскага РАУС.
- Загадзя дзякуем Вам за дапамогу ва ўдасканаленні нашай службовай дзейнасці.

КІРАЎНІЦТВА АДДЗЕЛА
ПАРТБЮРО.

ДАІ інфармуе

Са жніўня па снежань гэтага года супрацоўнікамі ДАІ было затрымана больш за дваццаць парушальнікаў дарожнага руху з ліку студэнтаў і выкладчыкаў універсітэта. Больш паловы выпадкаў з гэтай сумнай статыстыкі — на «рахунку» уладальнікаў уласных аўтамабіляў. Напрыклад, А. С. Кухарчык, І. В. Фёдарай затрыманы за перавышэнне хуткасці. Ледзь не прымяло да бяды «аўтамабільнае падарожжа» па вуліцах горада ў нецвярозым стане студэнта М. Істамбулі.

Вядома, парушальнікі дарожнага руху строга караюцца дарожнай аўтаінспекцыяй, але гэтых мер недастаткова, каб цалкам прадупілі здарэнні. Выпівохі і ліхачы павінны несіці адказнасць за парушэнне правілаў дарожнага руху і перад сваімі таварышамі па рабоце. На жаль, прымае гэта да ведама не кожны калектыў ці факультэт БДУ.

М. ДЗЕРГАЧОЎ,
дзяржаўны інспектар
Маскоўскага РАУС.

Просім паведаміць

З снежня 1988 года на возілі пасажыраў з указавулку Казлова паміж вуліцамі Даўгабродскай і Сталетавы ў сваёй аўтамашыне ВА3-21013, дзяржаўны нумар А 1287 М1, чырвонага колеру, знойдзены з цялеснымі пашкоджаннямі труп грамадзяніна В.

КРЫМІНАЛЬНЫ
ВЫШУК.

Яго прыкметы: на выгляд 50 гадоў, сярэдняга росту, мажнага складу цела, быў апрануты ў мехавую шапку карычневага колеру, куртку карычневага колеру са шкура-заменіка, шарф шэрага колеру, шэрыя штаны.

Просім грамадзян і вадзіцеляў, якія знаходзіліся ва ўказаным раёне ў перыяд з 22 гадзін 30 минут 2 снежня да 2 гадзін ночы 3 снежня, якія могуць быць сведкамі здарэння, і, магчыма, аў-

В. а. рэдактара
М. Г. ЗАГОРСКАЯ.

БЕЛАРУСКИ
УНІВЕРСИТЕТ

Цана 2 кап.
Мінская паліграфічная фабрыка
«Чырвоная зорка» МВПА
імя Я. Коласа.

22 снежня.
Зак. 1641.

220080, Мінск-80, УНІВЕРСИТЕТ
ТАЦКІ ГАРАДОК, ВУЛ. БАБРУЙСКАЯ, 9, ПАВЕРХ 4,
ПАКОІ 74-75.
ТЭЛЕФОН 20-68-27.